

Ousmane si musel zvyknout na ticho učeben. Seděl s ostatními chlapci a poslouchal učitele matematiky, francouzštiny, historie, zeměpisu – předmětů, které se mu zdály vzdálené od fotbalu, ale byly součástí programu. Klub věděl, že ne každý sen vede na stadion – a že ti, kdo neuspějí, budou potřebovat vzdělání, aby mohli žít dál důstojně.

Zvykal si na ranní běhání v dešti, kdy se budíval ještě za tmy, oblékl si tepláky a vyrazil na okruh kolem tréninkového centra. Zvykal si na vážení. Fyzioterapeuti sledovali jeho hmotnost, procento tuku, svalovou hmotu – a když zjistili, že je příliš hubený, nařídili mu jídelníček s více proteiny a kaloriemi. Musel nabrat sílu a odolnost.

Zvykal si i na videoanalýzy – nejtěžší část celého procesu. Každý dotek s míčem, každé rozhodnutí, každý krok se zpomalil na obrazovce. Seděl v malé místnosti s trenérem a spoluhráči, díval se sám na sebe, jak běhá, jak přihrává, jak střílí, jak brání. Trenér zastavoval záznam a ukazoval: „Tady ses rozhodl jít doprava, měl jsi ale spoluhráče vlevo. Vidíš ho?“ Viděl. V reálném čase ho nepostřehl – příliš se soustředil na míč a obránce. „Tady jsi měl zrychlit, měl jsi dva metry náskok, ale zpomalil jsi. Proč?“ A Ousmane nevěděl. Možná únava, možná nejistota.

Tyto analýzy byly kruté – odhalovaly každou slabinu –, ale neocenitelné. Učily ho myslet rychleji, vidět hru v souvislostech. Poprvé pochopil, že míč není jen radost. Stal se jeho zodpovědností – vůči trenérům, spoluhráčům, klubu i sobě. Poprvé cítil, že fotbal není jen hra, ale jazyk, kterým mluví k sobě i světu – a že každé slovo, které v něm vysloví, má váhu.

„Při tréninku to vypadá jednoduše,“ říkával trenér Yannick Menu, zkušený muž s šedivými vlasy a hlubokým hlasem.

„Tam si můžete dovolit chyby, můžete zkoušet nové věci. Ale v zápase je to jiné. Tam proti vám stojí někdo, kdo chce vyhrát stejně jako vy, kdo je stejně talentovaný, stejně odhodlaný. Tady se naučíte, aby to, co vypadá snadné, fungovalo i proti těm nejlepším.“

Menu měl rád opakování, preciznost, detaily. Trénoval kluky v malých prostorech, kde nebyl čas na rozmyšlenou, kde museli reagovat instinktivně. Učil je jeden na jednoho – jak překonat obránce, jak si chránit míč, jak načasovat průnik. Učil přesnost přihrávek, techniku střelby, pohyb bez míče. A Ousmane to všechno vstřebával jako houba, protože měl hlad po učení, měl touhu být nejlepší, měl sen, který ho hnál kupředu.

První týdný v Rennes byly plné úzkosti, pochybností a stesků po domově. Snažil se to nedat znát, působil klidně, usmíval se, ale v noci, když ležel v posteli a do okna bubnoval déšť, vytáhl mobil a volal mámě.

Slyšel její hlas – teplý, uklidňující – a hned se mu ulevilo.

„Jak se máš, synku?“ ptala se.

„Dobře, maman, všechno je v pořádku,“ odpovídal. Nebyla to pravda. Cítil se ztracený, cítil tlak očekávání.

„Zvládneš to,“ říkala mu Fatimata pevným hlasem matky, která věří bez podmínek. „Jez pořádně, spi dost, uč se. A hraj – jako když jsi hrál za barákem. Pamatuješ? Tehdy tě to bavilo, tehdy jsi byl šťastný. Tak hraj stejně. Nezapomeň na radost.“

Badou mlčky poslouchal. Ousmane slyšel jeho dech. Na konci hovoru strýc vždycky zřetelně pronesl: „Jsme na tebe hrdí, Osi. Ať se děje cokoli, jsme na tebe hrdí.“

Ta slova mu dodávala sílu. Připomínala mu, proč tu je – že nehraje jen za sebe, ale za ně všechny.